

Kevin Barry
(Limerick, Irlanda,
1969), fa unes
setmanes a
Barcelona
ELISABET MAGRE

BEATLEBONE
Kevin Barry
Editorial:
Raig Verd
Pàgines: 288
Preu: 19 euros

Kevin Barry **Escriptor**

“John Lennon mai no va poder tenir una vida adulta en un sentit normal”

Kevin Barry (Limerick, 1969), un dels noms prominents de la narrativa irlandesa actual, construeix a *Beatlebone* una imaginativa ficció basada en el viatge que John Lennon va fer l'any 1978 a la petita illa irlandesa de Dorinish, que havia comprat onze anys abans. El llibre ha rebut elogis tan categòrics com el del músic i escriptor Steve Earle, que assegura que “només un temerari convençut que va ser posat en aquest planeta per escriure, podia intentar retratar una persona tan icònica com Lennon com a personatge dins d'un relat de la seva pròpia invenció”.

Quins són els riscos d'inserir episodis reals de la vida de Lennon en un llibre de ficció com aquest?

El gran problema és que la majoria dels lectors tenen molt interioritzada la veu de Lennon. Vaig haver, doncs, d'estudiar-me unes quantes entrevistes que li van fer a televisió als anys 70, que em van servir per adonar-me que, a Lennon, li canviava l'estat d'ànim constantment. Podia ser divertit i encantador i, de sobte, fosc, paranoic i, a vegades, fins i tot un pèl agressiu. Va ser difícil, per tant, plasmar en el llibre aquesta personalitat tan complicada.

Lennon patia d'ansietat. Vostè també.
Sí, molts escriptors, actors, músics ho som per la raó que no tot el que ens envolta és meravellós. Les nostres energies solen procedir de la gelosia, la ràbia, l'amargor...

I, com ell, va perdre la mare de ben petit.

Sí, i aquest és un factor rellevant. La sisenapart del llibre, que és un assaig enmig de la història, va arribar per accident. Em vaig trobar escrivint la història a raig d'en John en aquesta illa, amb la ficció aparcaada en un costat. Va ser molt relaxant, i em va servir per adonar-me que moltes emocions, de fet, venien de la meua pròpia història i per identificar algunes semblances psicològiques. Sempre que mires de construir el retrat d'un personatge busques elements de la teua vida que t'hi puguin ajudar.

Vostè, de fet, ha exercit de periodista. Per què no fer, amb tot plegat, un bon llibre de no ficció?

Hi va haver moments en què hi vaig estar realment temptat! [riu]. Un assaig i prou hauria estat, en efecte, interessant, però era més divertit esquivar la realitat. Quan, per a mi, el projecte va començar a tenir sentit va ser quan vaig crear el personatge d'en Cornelius [el conductor, i confident, que guia Lennon per l'illa]. Va ser amb la construcció dels diàlegs que mantenen que vaig començar a escoltar Lennon amb claredat.

Quina mena de relació buscava entre ells?

Una mica com la del Don Quixot. Lennon, en el llibre, està una mica obsessionat amb el seu pare ja mort, i Cornelius, en certa manera, omple aquest buit.

Per què creu que Lennon sempre havia somiat posseir una illa a Irlanda?

Ja cap al final de la seva vida va començar a fer petits viatges estranys al Japó o a l'Àfrica, reservant-se ell mateix les habitacions d'hotel. I penses: “Ostres, tu, Lennon era algú que mai no havia pogut tenir una vida adulta en un sentit normal!” Li servia, crec, per recordar com era abans de l'adulació que va començar a rebre a partir dels 21 o 22 anys. A l'illa, doncs, hi buscava calma i un espai on pensar, tot i que vaig anar a l'illa, la qual cosa inicialment no volia fer, i amb totes aquelles gavines cridant, em va semblar el lloc més sorollós de la Terra! John Lennon, a més, tenia antecedents irlandesos, i sempre es va considerar una mica irlandès.

Descriu les teràpies primals per mitjà del crit que va trobar a Dorinish. Com era aquesta illa, als anys 70?

Era com la parada final de la ruta hippie, i atreïa anglesos, alemanys, espanyols... Irlanda, llavors, era molt barat, i l'oest del país estava ple de comunes i programes de teràpia alternativa com aquest. Contrastava de ple amb el que era llavors Irlanda: un país molt, molt catòlic.

Assegura que no és un fan malaltís dels Beatles, vostè.

No en el sentit més obsessiu. Sí que ho sóc, però, del *White Album*, i també de la Plastic Ono Band. El millor d'haver acabat el llibre ha estat poder escoltar altra vegada els Beatles sense capficar-me si retratava Lennon com calia! *